

РЕШЕНИЕ

№ 2164

гр. София, 31.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **704** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по касационна жалба на В. О. Б. от [населено място] срещу Решение, постановено по НАХД №4429/2021г. на СРС, с което е потвърдено НП № 21-4332-001221/04.02.2021 г., издадено от началник група към отдел „ПП” при СДВР, в частта по т.2 от НП, с която лицето е санкционирано за нарушение на чл. 174, ал.3 от ЗДВП с глоба от 2000 лева и лишаване от правоуправление на МПС за 24 месеца.

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, при следните съображения: Счита, че е взето предвид използването на физическа сила в рамките на производството, като намира тези действия, че представляват злоупотреба със служебно положение. Счита, че последното следва да бъде отчетено като съществено процесуално нарушение.

Намира, че не е изследвана и вината на установеното нарушение, като се позовава и на съдебномедицинско удостоверение от 28.01.2021г. Не били съобразени и смекчаващите обстоятелства. Моли за отмяна на решението и наказателното постановление в оспорената част. Претендира разноските, които са в размер на договореното адвокатско възнаграждение от 400 лева.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят не изпраща представител и не ангажира становище.

Ответникът не изпраща представител и не взема становище по спора.

В рамките на първоинстанционното производство по оспорване на НП, съдът е приел следното:

Приел за установено, че на 25.01.2021 г., около 14.25 часа, в [населено място], в района на паркинга зад бл. 129 в "И.", управлява л.а. „А.” рег. СВ0331РМ, собственост на К. К., като на изхода на паркинга (1) поради несъобразена скорост движение назад, реализира ПТП с намиращия се зад него л.а. „Форд Ф.“ с рег. СА 2018 КВ, с което нарушил чл. 40, ал. 1 от ЗДвП; (2) при извършената проверка водачът категорично отказва да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство „D. T. 5000“ № 0016, издаден талон за медицинско изследване № 080513 за ВМА, като лицето не е дало кръв, с което нарушил чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, поради което му е наложено наказание, както следва:

1. по чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП – глоба в размер на 20 лева;
2. по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП – глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

Съдът приел жалбата за допустима в нейната цялост, а относно основателността ѝ, съобразил следното:

Не установил съществени нарушения на процедурата по издаването на НП му по реда на ЗАНН. Налице били достатъчно пълни и точни описания на нарушенията; актът и наказателното постановление съдържали всички реквизити, изисквани от ЗАНН; издадени са от компетентни за всяко от действията съответни органи (видно от приложени по преписката заверено копие от Заповед № 8121з-515 от 14.05.2018г. на Министъра на ВР относно компетентността на АНО и актосъставителя, заверено копие на Заповед №8121К-13180/23.10.2019г. на министъра на ВР за прекратяване на временно преназначаване на държавен служител в МВР и акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019г. на Г. Б. като началник на 01 група “Административно-наказателна дейност” на 03 сектор “Административно обслужване” към СДВР-ОПП); налице било съответствие между текстовата част на АУАН и тази на НП; както и съответствие между описаната в двата акта фактическа обстановка и съответстващата правна квалификация, тоест не се констатират нарушения по чл.40, 42 и 57 от ЗАНН.

Във връзка с възраженията за допуснати процесуални нарушения при издаване на АУАН и НП посочил, че липсата в АУАН на уточнение за качеството на свидетелите и тяхното ЕГН не е съществено процесуално отношение, доколкото тези обстоятелства се установяват в рамките на съдебното производство. Нарушенията възприел като описани текстово по достатъчно ясен начин и с приложени съответстващи им правни квалификации.

От фактическа страна приел за доказано следното:

Жалбоподателят В. Б. на 25.01.2021 г., около 14.25 часа, в [населено място], се е намирал в района на паркинга зад бл. 129 в [жк], управлявайки л.а. „А.” рег. СВ0331, собственост на К. К.. Същият имал среща със свидетелите Я. Ц. и С. Г. по повод покупката на нова кола.

При пристигането на горепосоченото място, свидетелите Ц. и Г. възприели два автомобила, които препречили придвижването на автомобила, управляван от Б., като единият застанал пред автомобила, а вторият подпрял автомобила на Б.. Цивилно лице излязло от един от тези два автомобила и влязло в автомобила на Б., като последният бил изкаран от там. Св. Г. възприел също как едно от цивилните лица счупило преден ляв и заден ляв прозорец на автомобила на Б..

На мястото на инцидента скоро пристигнали униформени полицейски служители от СДВР, сред които актосъставителя А. С. и св. Д. Г.. Приобщена била писмена декларация от Р. С., според която при движение назад автомобилът на Б. ударил със задната си част предната част на л.а. „Форд Ф.“ с рег. СА 2018 КМ. По данните от декларацията св. Г. изготвил в 16.20 часа протокол за ПТП №1785904 от 25.01.2021 г. и скица. В протокола за ПТП били записани щети в предна и задна част на двата пострадали автомобила.

В 16.22 часа на 25.01.2021 г. жалбоподателят Б. бил поканен да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство „D. T. 5000“ № 0016, но Б. отказал да бъде тестван. Намиращите се все още там свидетели Ц. и Г. чули как Б. казал на проверяващите го полицаи, че ще направи тест за наркотици, само ако лицата от автомобила зад него също бъдат тествани. За тези лица станало ясно, че са също полицейски служители, цивилно облечени. Репликата предизвикала гнева на тези неуниформени лица, които ударили Б. и му поставили белезници.

За отказа на Б. да бъде тестван за употреба на наркотици св. Г. изготвил талон за медицинско изследване № 080513, връчен на Б. срещу негов подпис в 17.20 часа, с който на същия бил даден срок до 45 минути да се яви във ВМА за даване на кръвна проба. Б. бил закаран в полицейски автомобил до болничното заведение.

Видно от протокол за медицинско изследване от 25.01.2021 г., изготвен от д-р Н. от ВМА, в 17.43 часа В. Б. отказал да даде кръв и урина за изследване. Отказът на Б. да даде кръв и урина за изследване е отразен и в книгата на ВМА, Клиника „Спешна токсикология“, за регистрацията на лицата.

На В. Б. бил съставен АУАН бл.№ 366659/25.01.2021 г. за нарушения на чл. 40, ал. 1, пр.2 и чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП, като Б. отбелязал в акта, че има възражения, без да уточнява какви. Същият е депозирал писмени възражения на 04.02.2021 г. – след изтичане на тридневния срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, с които излага съображения сходни с тези от жалбата му срещу НП.

Към съдебното следствие е приобщено С. № 28.01/2021 г., видно от което по сведения на В. Б., същият е станал жертва на полицейско насилие на 25.01.2021 г., като е освидетелстван в КСМД при МУ-С. на 28.01.2021 г. и видно от заключението, са установени охлузвания на челото и в теменната област, контузия на гръдния кош вляво, контузии и охлузвания в областта на двете колена, контузии на ляво бедро и таза отляво и охлузване и контузия на лявата предмишница – всичките в съвкупност довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Уврежданията е могло да бъдат получени по начина, посочен от освидетелствания. Приобщено е и медицинско удостоверение изх.№ 119/11.10.2021 г. на директора на Клиника К., в уверение на това, че В. Б. страда от хероинова зависимост и от 02.11.2016 г. провежда медикаментозно и психотерапевтично лечение в специализирана терапевтична програма на Клиника К.. За целта Б. имал предписано и приемал медикаментозно поддържащо лечение с метадон хидрохлорид с дневна доза 240 мг.

При тези факти, от правна страна съдът извел следното:

Жалбоподателят В. Б. е управлявал на посочените в атакуваното НП дата, час и място л.а. „А.“ рег. СВ 0331РМ; единият полицейски автомобил подпрял отзад автомобила, управляван от Б.. Съдът приел, че липсват обаче по обем несъмнени категорични доказателства за причинено ПТП (съобразно и дефиницията за “ПТП” в § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП), което да е резултат от виновно поведение от страна на Б.. Изготвилият протокола за ПТП №1785904 от 25.01.2021 г. св. Г. не е

очевидец на инцидента и е изложил едностранчиви изводи за причината за ПТП изцяло по писмената декларация от лицето Р. С. – негов колега. Подобна декларация или информация не е изисквана от В. Б., за когото се твърди, че е другият участник в ПТП-то. Не са описани достатъчно конкретно и щетите, нанесени на двата автомобила. За единия се сочи, че са по задната част, а на другия – по предната, без да става ясно какви са тези щети и в какво се изразяват. Актосъставителят, от своя страна, не е описал в акта лица, които са били очевидци на механизма на настъпване на ПТП. На последно място, необорените показания на допуснатите като свидетели Ц. и Г. сочат по-скоро за опасно и виновно поведение на автомобила маневриращ зад автомобила на Б., което допълнително разколебава обвинителната теза за нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП („Преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението“). Последното налага НП в частта по т. 1 да бъде отменено, поради недоказаност на вмененото административно нарушение.

Същевременно, атакуваното НП следва да бъде потвърдено в частта по т. 2, доколкото безспорно е доказано, че В. Б. е осъществил виновно нарушение на разпоредбата на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП (“Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.»), в редакцията към датата на нарушението. По своите характеристики, освен материалноправна, посочената разпоредба е и санкционна, поради което наложеното на В. Б. фиксирано наказание по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП – лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца и глоба в размер на 2000 лева, се явява правилно и законосъобразно.

За съставомерността на деянието съдът възприел за ирелевантно дали водачът е употребил наркотични вещества и от какъв вид, както и дали посоченото техническо средство е било технически изправно, доколкото в случая се касае въобще за отказ от изпробване за употреба на наркотични вещества или техните аналози с тест. Приел, че въпросът за изправността може да бъде поставян и да бъде състоятелен едва след момента на неговото използване, каквото не е налице. Същественото в случая е, че е доказано управлението на горепосочения на посочените в НП дата, час и място, което е задължавало неговия водач Б. да се подложи на проверка за употреба на наркотични вещества или техните аналози. Приел, че именно отказът на водача да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техните аналози е доказан по достатъчно несъмнен начин, доколкото е обективиран по предвидения за това специален ред в чл. 6, ал. 5 от Наредба №1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техните аналози – в талона за медицинско изследване. Приел за несъстоятелни доводите в жалбата, че този талон не бил връчван

на жалбоподателя, доколкото е налице изрично отбелязване за връчването му, удостоверено и от подписа на В. Б.. Освен че е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози, жалбоподателят Б. е отказал и да даде кръв или урина за лабораторно изследване, каквото действие, ако е бил осъществил, е могло да «санира» факта на отказа от изпробване с техническо средство. Отказът да даде кръв и урина за изследване е обективизиран също съгласно изискванията на чл. 15, ал. 7 от Наредба №1от 19.07.2017 г. – отразен е от лекар от ВМА както в протокола за медицинско изследване, така и в амбулаторния журнал на лечебното заведение. Именно последният е установен и санкциониран с НП в неговата втора точка.

Съдът обсъдил изтъкнатите причини за отказа на жалбоподателя Б. да бъде изследван с техническо средство за употреба на наркотични вещества, като възприел същите за субективни и непроменящи факта на виновно осъщественото административно нарушение. Посочил, че единствената възможност за отказ от тестване с техническо средство за употреба на наркотични вещества е предвидена в чл. 3а, ал. 3 от Наредба №1от 19.07.2017 г. – когато физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест, каквато хипотеза в случая не била налице. Възприел като неприемливо тестваното лице да поставя условия за самото тестване (както в случая – ако бъде тестван и другия участник в ПТП-то), каквито законодателят не е предвидил. Приел за вероятно жалбоподателят да е бил обект на полицейско насилие, но посочил, че за това би могъл да реализира правата си по друг ред и в друго производство. Употребата на физическа сила спрямо него от страна на полицаите (която е след отказа на Б. да бъде тестван), както и евентуално неизпълнение на задълженията на контролните органи спрямо другия участник в ПТП-то, не оневинявало самостоятелните и съзнателни действия на жалбоподателя по отказ да бъде тестван за наркотични вещества както с тест, така и посредством кръвна проба. Провежданото (и доказано с приложеното медицинско удостоверение) лечение на жалбоподателя Б. срещу зависимост по метадонова програма също не променяло горните изводи, доколкото законодателят не е предвидил подобно основание за отказ от тестване с техническо средство за употреба на наркотични вещества. Още повече, че едно евентуално установяване на употреба на метадон хидрохлорид, в съвкупност с обстоятелството за провежданото лечение, би бил аргумент за отпадане на административно-наказателната отговорност по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Поради горните съображения НП следва да бъде потвърдено в частта по т.2.

По изложените съображения, съдът потвърдил НП в точка 2.

Настоящият състав на АССГ намира решението за валидно, допустимо и правилно.

Съдът е събрал всички относими и допустими доказателства и е изяснил в цялост фактическата обстановка. Анализирал е провеждането на процедурата и достигнал до обосноваван извод, че не са налице в административнонаказателното производство в частта относно вмененото нарушение по чл. 174, ал.3 от ЗДвП- отказ от тестване.

Настоящият съд напълно споделя всички изложени съображения в атакуваното решение по възраженията в жалбата, които се преповтарят и в касационната жалба.

Налице е правна възможност за защита на правата на лицето в отделно производство по отношение на твърденията за нанесен побой, но последното не се отразява и не е във връзка с установеното нарушение – отказ за тестване за наркотици.

Представеното медицинско удостоверение действително доказва наранявания, но не от такъв характер, че да е изпълнена хипотезата на чл. 3а, ал. 3 от Наредба №1 от 19.07.2017 г. – физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест, поради което не се отразява на състава на нарушението.

Изложените в касационната жалба възражения относно психическото състояние на лицето, довело да неосъзнаване на последиците от деянието, респ. до липса на вина, също не могат да се споделят. Няма доказателства за увреждане от такъв характер, които да са довели до временна невменяемост, тъй като уврежданията са изчерпателно изброени в съдебномедицинско удостоверение.

По изложените съображения, касационната жалба следва да бъде преценена като неоснователна и да бъде оставена без уважение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. последно, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА касационната жалба на В. О. Б. от [населено място] срещу Решение, постановено по НАХД №4429/2021г. на СРС, с което е потвърдено НП № 21-4332-001221/04.02.2021 г., издадено от началник група към отдел „ПП” при СДВР, в частта по т.2 от НП, с която лицето е санкционирано за нарушение на чл. 174, ал.3 от ЗДВП с глоба от 2000 лева и лишаване от правоуправление на МПС за 24 месеца.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: